

Pék Pál

Fától fáig

„Könnyűnek találja a völgy kavicsait
és felvonul mögötte az egész világ.”
(Jób 2 21.33)

Veres a lomb, lázbeteg. Ha
mégis visszajárok,
világomtól taszítanak
bundás igazságok.

Fölbred a pernyeszag, és
zúdul át a tájon –
Fölforgatott mezeinkre
bámul szabadságom.

Nemzedékem, mint a füst, már
ellobbant ott. Máig
fölkentjeit mért uszítja,
vadat, fától fáig?

Mért látom én vakon így a
gyolcsba borult gallyat?
Sortűz után neve sincsen
már a boldog partnak!

Hiszen mit e földre mértek,
rám is azonképpen –
Uram, add, hogy az a láz még
szelídítsen szépen...!

Lepcses szájú latrok hogyha
tátogatják a semmit –
Uram, add, hogy ne kiáltsam
mindannyiunk veszti!

Ha mint Jób, majd elátkozom
születésem napját,
lesz-e szám itt számba venni
hitek elmúlását...?

Lesz-e szám, ha szörnyeimmel
szétzüllik a lélek?
Akkorra a gyökerek közt
csak a férgek élnek...

Akkorra már nem én vagyok –
Túl az idő árján
árnyam nélkül állok néma
kapud előtt, gyáván...

Semmi sincs, mint följánljak,
csak a hülyék mersze,
ahogy ma egy üres égben
hisznek, fölszögezve.

Október

Verem volt,
hol futva futtunk,
holdas arcok, dög-kutak,
csonka mezők elorozott
tisza teste,
partokat
megemésztő kupec-idő,
sehol-haza,
hókarám,
fiúk, ahogy szökdöstek csak
át az éjek városán,
világ csöndje
háromölnyi
mocsok, amit beragyog
aknazáron túl a Távól
esélye,
a Nagy Titok.

Mansfeld

Látomásunk ködbe romlik.
S ha visszatódul, hűlt helyén
nem lesz más, csak ikrásodó,
hantba ásott, tompa fény;
s lélektelen ahogy hever
a testet öltött rettenet,
hasadt térből ahogy földre
bukik itt a fecske-test,
minden élő levetkezik,
s hajnal öblén gyertyaláng,
kihamvad az üressé vájt
szemgödörkben a világ,
és eső ver és hó szakad,
s mi börtönödbe zárt,
leülök és nézem majd
a meghívott halált.



Jelenet a Mansfeld című filmből.
Előtérben a főszereplő: Fancsikai Péter